

beregnet. Dette, at Stigningen for hvert Alderstrin herefter bliver mindre end hidtil, vil, da der samtidig sker en almindelig Forhøjelse af Satserne, ikke føre til, at Grundbeløbene for de højere Alderstrin i Almindelighed bliver mindre end hidtil; for første Kommune-gruppe (København m. v.) vil der blive en lille Nedsættelse af Grundbeløbene for Rentenydere, der oppebærer Rente efter Reglerne for 67- eller 68-aarige, samt en ubetydelig Nedsættelse for 66-aarige enlige Kvinder, og i anden Kommune-gruppe (Købstæder m. v.) en mindre Nedsættelse for de enlige Rentenydere, som venter til 68 Aars Alderen. Paa Grund af de lempeligere Fradragsregler samt de forskellige Tillæg vil denne Nedsættelse dog i adskillige Tilfælde ikke have en Nedsættelse af Renten til Følge, jfr. iøvrigt Overgangsreglen i § 73, Stk. 1, sidste Punktum.

Ved Fastsættelsen af selve Beløbene har man foretaget en Forhøjelse af de under 1. Kommune-gruppe hørende Satser med ca. 4 pCt.; idet Beløbene for de 2 andre Grupper derefter er fastsat saaledes, at det ovenfor omtalte Forhold mellem Grupperne (100—85—70) fremkommer, bliver Resultatet, at Beløbene for Gruppe 2 er forhøjet med ca. 12 pCt. og for Gruppe 3 med ca. 25 pCt. — Selv med disse Forhøjelser maa Beløbene betegnes som meget beskedne, men af finansielle Hensyn mener man ikke for Tiden at kunne foreslaa yderligere Forhøjelser.

Under alle Omstændigheder vil de foreslaaede Satser — navnlig naar man yderligere tager Tillægene efter § 40 og de lempeligere Fradragsregler i § 41 i Betragtning — betyde en væsentlig Forbedring af Renten for alle Aldersrentenydere. — Det samme gælder for de ubemidlede Invalidrentenydere taget som Helhed. Men omend Gennemsnittet for Renten til de paagældende — herunder medregnet Tillægene efter § 40 — ligger væsentlig over den gældende Rente, har Indførelsen af Rentens Graduering dog maattet føre med sig, at enkelte Satser bliver noget lavere end den nuværende Rente, der jo er ens for alle og overalt i Landet. Da man imidlertid anser Gradueringen for saa langt rimeligere og rigtigere end den gældende stive Ordning, hvorefter Renten aldeles ikke er tilpasset efter det forskellige Behov, har man anset det for nødvendigt at tage den anførte Konsekvens af det nye Systems Indførelse. Forøvrigt vil den omhandlede Nedsættelse i mange Tilfælde fuldstændig udlignes ved Hjælp af de i § 40 omhandlede Tillæg, ligesom Overgangsbestemmelsen i Forslagets

§ 73, Stk. 1, hvorefter Renten intet Aar kan nedsættes med mere end 10 pCt. af Grundbeløbet, vil gøre Overgangen lempelig.

Bestemmelsen i Paragraffens Stk. 3 svarer til Aldersrentelovens § 5, Stk. 3.

Stk. 4, 1. Punktum, svarer til Aldersrentelovens § 5, Stk. 4. Dertil har man føjet en Bestemmelse om, at Renten skal beregnes efter tilsvarende Regel, naar Ægtefællernes Samliv ophæves af Grunde, de ikke selv er Herre over, f. Eks. paa Grund af den ene Ægtefælles Indlæggelse paa Sindssygehospital. Det samme gælder ogsaa nu ifølge Aldersrentelovens § 5, Stk. 5, men den øvrige Del af sidstnævnte Bestemmelse, hvorefter samme Begunstigelse skal komme Ægtefællerne til Del, naar Ægteskabet opløses ved Skilsmisse, eller Ægtefællerne opnaar Separation eller vilkaarligt ophæver Samlivet, har man derimod ikke medtaget, da man ikke finder, at der er tilstrækkelig Begrundelse for at anvende Reglen i disse Tilfælde.

Til Stk. 4 har man endvidere tilføjet en Bestemmelse om, at Kommunalbestyrelsen, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, er berettiget til for et Aar ad Gangen at forhøje den efterlevende Ægtefælles Aldersrente med et Beløb paa indtil Halvdelen af det i § 40, Stk. 1, nævnte Tillæg. En lignende Regel fandtes i Loven af 1922, men den blev ophævet i 1927; da Ministeriet finder Bestemmelsen særdeles rimelig, har man genoptaget den, idet man dog under Hensyn til den stedfundne Forhøjelse af Renten anser et noget mindre Tillæg end efter Loven af 1922 (indtil 25 pCt. af Renten) for passende.

Til § 40.

Ved Invalidforsikringsloven af 1927 blev der fastsat et særligt Tillæg for svære Former af Invaliditet. Tanken om et saadant Tillæg var i og for sig rigtig, men den blev udført paa en uheldig Maade, dels fordi Lovens Definition af, hvad der skal forstaaes ved svære Former af Invaliditet, er uheldig, dels fordi Skønnet over, hvorvidt saadan Invaliditet foreligger, blev henlagt til Kommunalbestyrelserne i Stedet for til Invalidforsikringsraadet.

Idet man i Stk. 1 foreslaar, at der ydes et Tillæg til Invalidrenten, naar Invaliditeten medfører en Tilstand af Hjælpeløshed, der nødvendiggør, at Invaliden stadig maa have Bistand af andre, har man fundet det rigtigst at undlade at nævne bestemte Eksempler, saaledes som Loven af 1927, der fremhæver fuldstændig Blindhed. Thi ganske vist vil det hyppigt være rimeligt at tillægge den blinde det heromhandlede Tillæg som Følge af den Hjælpeløshed og